

Zdena Fučíková přišla k dobrovolnictví náhodou a zůstala u něj celých deset let

Zdenička Fučíková je důchodkyně, bydlí v Moravských Budějovicích a přesto, že ji nyní trápí bolesti zad, rozdává úsměvy a dobrou náladu kolem sebe. Deset let se věnovala dobrovolnictví. Pravidelně docházela do Domu sv. Antonína, aby si popovídala s tamními klienty, pomohla jim a také jim pozvedla náladu. Zdeničku jsem navštívila v jejím bytě, kde mě přivítal pesek Terka a také Zdeničky sestra, která právě přišla na návštěvu.

Zdeničko, proč by si lidé měli pomáhat?

Protože je to přirozené a lidé by si pomáhat měli.

Zdenička Fučíková s pejskem Terkou.
Foto: Eva Fruhwirtová

Jak jste se dostala k dobrovolnictví vy?

Řeknu vám, jak to bylo. Přišla jsem o práci, protože jsem měla zdravotní problémy. Hledala jsem, co bych mohla dělat. A dostala jsem se do Domu sv. Antonína tady u nás v Moravských Budějovicích. Chodila jsem tam na čtyři hodiny denně. Nejprve za jednou paní, pak za další a pak už jsem znala celé patro. A pak jsem tam už zůstala jako dobrovolník.

Takže jste se k tomu dostala spíše náhodou?

Vlastně ano. Bylo mi 54 let, když jsem tam začala docházet.

Už je to více než deset let, ale vzpomenete si, jak jste se tenkrát cítila?

Ze začátku jsem vůbec nevěděla, co mě čeká, co budu dělat a jak vůbec? Po čase jsem zjistila, že mi tyto návštěvy hodně moc dávají. Mě to vlastně nabíjelo.

Za tu dobu jste určitě poznala hodně klientů?

To víte, že ano! Ráda jsem chodila za Jirkou, víte, on byl slepý. Tak jsme spolu všude

chodili – nakupovat, na zmrzlinu i na bowling.

Bavilo vás to?

Moc mě to bavilo. Jezdili jsme s klienty Domu sv. Antonína na výlety. Tolik míst jsem neviděla a tolik zážitků jsem nezažila za celý život, jako když jsem chodila tam.

Kolik vás bylo? Měla jste tam nějaké kamarádky nebo kamarády dobrovolníky?

Bylo nás málo. Ale dvě nebo tři. Chodila jsem i na gymnázium za studenty povyprávět jim o dobrovolnictví. Nevím, jaký to mělo úspěch. Ale třeba jsem některé inspirovala.

Jak to máte teď? Dovolí vám zdravotní stav chodit ještě na návštěvy do Domu sv. Antonína?

Chodila bych ráda, čeká mě operace zad, tak to moc nejde. Ale mám manžela, měl mrtvičku, tak se o něj starají a já chodím za ním. Takže se tam setkávám se všemi. Jednou za měsíc chodíme do kavárny, kde je muzika, zákusky, káva, a je to moc hezké.

Eva Fruhwirtová